

Menighedsraadene, vil være af den Betydning, at de ville kunne indføres endog saa paa mange Steder, hvor forøvrigt alle de fornødne Betingelser savnedes. Bliver dette altsaa Tilfældet, antager jeg heller ikke, at den Frivilligheds karakter, hvorpaa jeg satte saa megen Pris, længere vil holde sig; og jeg seer mig derfor — jeg maa sige med megen Beslagelse — nødt til at stemme mod Lovudkastet.

Ung: Under denne Sags tidligere Forhandling har jeg ved de foregaaende Afstemninger stemt for de Vindringsforslag, som jeg meente vilde bidrage til at forbedre Lovene; og navnlig har jeg igaar stemt for den tidligere indstemte § 2, fordi jeg troede, at det vilde være vigtigt, ja uforfærligt, hvis Lovforslaget i endelig skulde blive vedtaget, da at sende det til det andet Thing i en lemlestet og meningsløs Skikkelse. Jeg har troet, at dette ikke burde finde Sted. Derimod har jeg stemt mod Lovens § 21, og dette har jeg gjort, ikke fordi jeg misundte Menighederne Indflydelse paa Valget af deres Præster; jeg onsker dem tværtimod den Betydeligste Indflydelse end den, de faae ved denne Paragraph. Jeg troer ikke, at denne Paragraphs Virkning vil blive saa stor, som Mange maaskee forestille sig. Jeg troer ikke, at den vil behøves under nogen samvittighedsfuld Minister, og den Indflydelse, der er tilstaaet Menighederne, er ikke garanteret af Noget, saa at den af en Minister, der ikke vil tage Hensyn der til, meget godt kan sættes tilside. Som mange Tilfælde troer jeg, at den slet ikke vil faae noget at bethede. Staaende Uigeoverfor en Mængde Ansøgere, som man ikke kjender, maa man ofte enten lade sig lede af enkelt Mand Raad, der meget let kan være inspireret af private Hensyn, eller ogsaa maa man aldeles afstaae fra at anbefale Noget. Denne Paragraph troer jeg derfor ikke gjør Lovene bedre. Jeg anseer det for tvivlsomt, siger jeg, om den vil gjøre videre Nytte; men derimod anseer jeg det for aldeles utvivlsomt, at den vil have een Følge. Jeg mener, at Rønnebærrene vilde finage saa meget bedre, som de ved den flete Tilfætning for Mange ere blevne til Kirsebær; og at det altsaa ikke vil vare længe, inden Menighedsraad netop paa Grund af denne Para-

graph vilde være indførte i den allerstørste Deel af eller maaskee i samtlige Landets Menigheder, ogsaa der, hvor man ikke har følt nogen Trang til dem; ogsaa der, hvor der ikke tidligere har yttret sig den ringeste Øst til at faae dem, blot fordi man vil sikke sig den tilhyneladende Indflydelse, der indrømmes paa Valget af Landets Geistlige. Dette anseer jeg nu i og for sig ikke for heldigt; jeg troer, som en æret Landstingsmand har bemærket, at derved paa mange Steder vil fremmes et forkasteligt Skinkiv. Men hvad vil Følgen blive af den hurtige Indførelse af Menighedsraad over hele Landet, medens man paa de fleste Steder har holdt sig tilbage; saalænge det var en frivillig Sag, der ikke var fremmet ved noget Tillokkelsesmiddel? Jeg troer, at ved enhver Lov skal man se hen ikke blot til Lovens selv, men ogsaa til, hvad der ligger bagved eller foran, til de Forudsætninger, hvorpaa den er bygget, til den Sammenhæng, hvori den staaer med andre Love, kort sagt, undersøge, hvor den vil føre hen. Derom kan der, hvad denne Lov betræffer, ikke fornøftigviis være nogen Tvivl, naar jeg seer hen til, hvad der indeholdes i andre i denne Samling forelagte Lovudkast. Der var saaledes en Post, kaldet „Folketirken“, i Finantsloven, som i Folkethinget er bleven sludt ud; der var en Sætning i Lovudkastet om Præsternes Rønning i § 4, hvorved Ministeren blev bemyndiget til paa Folketirkens Vegne at overdrage Bestyrelsen af de indbragne Tiender; endelig stod der i Loven om Kirkesyn i § 44, at „indtil et Kirkeraad var dannet“, skulde osv. Dannelsen af et Kirkeraad er altsaa forudsat som noget nær Forestaaende; derved ligger jo den Slutning klart for Dagen, at den høitærede Ministers Tanke er uforandret den samme, som den har været hidtil, som han forlængst har antydet i et Forslag, han tilligemed andre Medlemmer af dette saavel som af det andet Thing i sin Tid har udarbejdet, og som er blevet forelagt nærværende Thing. Meningen med denne Lov om Menighedsraad er altsaa ikke den, at den skal være en Bygning for sig, der er færdig, naar begge Thing give den deres Samtykke, og Kongen stadfæster den; men Meningen er, at den kun skal være en Skælberetage, om jeg saa maa sige, til en Bygning;